

GYURGYI

Egy kis gyurgyalag igaz meséje

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy lány, akit Annának hívtak. Falun élt szüleivel. Nagyon szerette az állatokat, de legeslegjobban a madarakat. Órákon át figyelte őket mozdulatlanul, majd megfigyelései alapján lerajzolta azokat. Figyelte szokásaikat, télen etetőt rakott ki számukra. Gyakran segédkezett a madárgyűrűző állomáson, ahol behatóan tanulmányozhatta a szárnyasokat, s nem is volt jobb érzés számára, mikor a hálóból való kiszedés és a gyűrűzés után elengedhette a madarakat. Madárkórház is működött ott, ahol a sérült madarakat gondozhatta, a ragadozó madaraktól kezdve az énekeseken át, egészen a vízi madarakig. Egyik kedvenc madara a gyurgyalag volt. Hosszú időn keresztül figyelte a löszfalak lyukacsait, de a madarak magasan repültek.

Egy augusztusi napon, egy férfi egy kis gyurgyalagot hozott a madárkórházba. A löszfalak alatt találta, nem tudott repülni s ezért behozta, hogy gondozzák. Anna csodálkozva bámult a kis jószágra. A gyurgyalagokon megszokott színes tollak helyén fakó színű tollak sorakoztak, mintha kimosták volna a színeket a kismadárból.

– Ez még fiatal, azért ilyen fakók a színei! Egyébként országunk négy legszínpompásabb madarai közé tartozik. Ezért gyakran vadásszák, hogy kitömött díszet készítsenek belőle. – mondta szomorkásan a telephely vezetője ifjú tanítványának.

A gyurgyalagot, egyszerűen Gyurgyinak becézték. Minden féle színű és méretű szitakötőket fogtak neki, illetve lódarazsakat. Anna nagyon élvezte a kismadár gondozását, s pürrögő hangját, mikor enivalót kapott, s elvette a kezéből.

– Nem lesz baja a méhek fullánkjától? – kérdezte aggódón Anna.

– Nem. Némileg ellenállók a szúrásukra, s kitépik a fullánkjukat mielőtt lenyelnék őket. – nyugtatta meg az telephely vezetője. – A méhészek nem szeretik ezt a madarat, de távolról sem fogyasztanak annyi méhet, mint sokan gondolnák.

– Tudtad Anna, hogy ezek a madarak nem fészket raknak, hanem löszfalakban költenek?

– Igen, tudtam. És azt is tudom, hogy ezek a járatok akár két méter hosszúak is lehetnek. Épp olyan szélesek és magasak, hogy a gyurgyalag elférjen benne, csak a költőkamrában tud megfordulni.

Alig néhány hét múlva, a fióka repülő képes lett, gyűrű került a lábára, s elérkezett a búcsú pillanata. Anna szomorúan nézte, ahogy Gyurgyi elrepül, de mégis örült, ahogy a madár szabadon szállt a magasba. Azt gondolta, nem látja többé. Pár perc múlva azonban, Gyurgyi első, saját maga fogta szitakötőjével tért vissza, s boldog piripózással ült le zsákmányával egy alacsonyan lévő ágra, a lány közelében. Mintha bemutatná vadásztudományát! Máskor a fejére szállt. Így telt a szeptember. Minden zsákmányát megmutatott, s néha az állomásra érkező

vendégekre is leszállt, akik ezt örömmel fogadták. A madár magától felismerte a hívást, így ha őt emlegették, jött. Ha a lány letérdelt a fűbe, Gyurgyi mellérepült, s mint egy kiscica ugrált, még a térdére nem ült. Ekkor Annánál nem volt boldogabb gyerek a világon. A madár egyre színesebb lett. Szelíd maradt, melynek a telephely vezetője nem örült.

- Túlságosan nem szabad megszelídíteni, hiszen az a célunk, hogy ezeket a felgyógyult madarakat visszaengedjük a természetbe. Ha kézhez szoktatjuk, nem fog télre Afrikába vonulni. Itt pedig nem lesz tápláléka. Pedig párt kéne találnia. Csökkenek az élőhelyeik, s a mezőgazdaságban használt vegyszerek, rovarirtó szerek hatására csökken a repülő rovarok száma, ami a gyurgyalagok táplálkozását veszélyezteti. Hazánkban ugyan fokozottan védett, de vándorlásuk során is sok egyed elpusztul, mert vannak helyek, ahol kedvelt étel a madár, s utálatos, kízó módon, bekenik enyvvvel a pihenő fákat, melyekbe beleragadnak a madarak, majd megeszik őket. Máshol puskával vadásznak rájuk. Egyedszámuk egyre csökken, ezért óvnunk kell őket!

Anna várta a távozás pillanatát, de félt is tőle, mert szívesen etetgette volna Gyurgyit télen, hallgatta volna kedves hangját, csodálta volna színes tollait, de tudta, a madárnak másutt van dolga.

Hamarosan egy gyurgyalag csapat repült a gyűrűző állomás felett. Gyurgyi piripiózással válaszolt hangjaikra, s izgatottan forgatta fejét. Annára nézett, biccentett felé. Anna is búcsúzóan bólintott. Szemében örömkönnyek bugyogtak, ahogy a szeretett madár tovaszállt az égen és beleolvadt a gyurgyalag csapat sokaságába. Elrepült. De a lány nem volt szomorú. Hitt a madárban, tudta, hogy élve visszatér, s reménykedve várta a tavaszt....

A hosszú tél után érkezett a tavasz. Anna minden nap izgatottan kémlelte az eget. Május végén már elvesztette a reményt, hogy újra láthatja kis barátját. Egy szép napon azonban nagy csapat gyurgyalag repült hangoskodva felettük. Egy színes madár és a párja kiválva a csapatból, leült a gyűrűzőállomás egyik fájának alacsonyán hajló ágára. Piripiózva köszöntötték Annát. A lány nevetve simította végig a térdére ülő madarat és üdvözölte Gyurgyi párját is. A madár és párja a köszöntés után elrepültek a közeli löszfalhoz, ahol családot alapítottak, s sokszor visszajártak a lányhoz, aki szintén rendszeres látogatója a költőtelepnek. Ilyenkor a sok-sok gyurgyalag közül, mindig fejére száll Gyurgyi, a természet kedves, színpompás madara.

Lugosi Csenge Anna

12 éves (2001.04.29.)

8353 Zalaszentő, keszthelyi u. 26.

E-mail: matosbetti@gmail.com

Tel.: 06-30-407-1747

Fazekas József Általános Iskola (7.osztály)

Sümegecsehi, Kossuth.u. 1-3.